U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o návrhu žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2012, č. j. 30 A 28/2012 – 13,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svým návrhem brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým krajský soud postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2012, č. j. 330/12, kterým žalovaná reagovala na žádost stěžovatele o určení advokáta.

[2] Součástí napadeného usnesení je i poučení o tom, že je proti němu přípustná kasační stížnost. Stěžovatel ovšem podal v reakci na toto usnesení návrh, v němž trvá na tom, že kasační stížnost proti němu není přípustná, a brojí proti dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, která označuje kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu za přípustnou (konkrétně proti nepublikovanému usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, sp. zn. Nad 22/2007, rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35, či rozsudku ze dne 28. 2. 2012, č. j. 2 As 38/2012 - 50, rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Svým návrhem stěžovatel především namítá „*místní nepříslušnost MěS v Praze k vedení řízení a navrhuje, aby adresovaný soud vydanému rozhodnutí na listě 13-14, doručenému 9. srpna, odňal účinnost a dal závazný pokyn KS v Hradci Králové, aby proces nadále vedl.*“

[3] Takový návrh je nutno odmítnout jako nepřípustný.

[4] Jak správně uvedl krajský soud v poučení svého usnesení, proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je obecně přípustná kasační stížnost a stěžovateli nic nebránilo takovou kasační stížnost podat. On ovšem v podstatné části svého návrhu zjevně vyjadřuje vůli nepodat kasační stížnost ve smyslu § 102 a násl. s. ř. s. a brojí proti judikatuře, jež její podání umožňuje. Za této situace by bylo v rozporu s jednoznačně projevenou vůlí stěžovatele, kdyby Nejvyšší správní soud v přímém rozporu s vyjádřeným právním názorem stěžovatele chápal jeho návrh jako kasační stížnost. Kasační stížností tedy jeho návrh není.

[5] Není-li ovšem tento návrh kasační stížností, není ani žádným jiným návrhem, o němž by zákon dovoloval Nejvyššímu správnímu soudu rozhodnout. Stěžovatel se totiž domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud „odňal účinnost“ usnesení krajského soudu ze dne 17. 7. 2012 a aby dal krajskému soudu „závazný pokyn“, aby řízení nadále vedl. Takto formulovaný návrh ovšem nelze podřadit žádnému typu návrhů, o nichž Nejvyššímu správnímu soudu přísluší podle s. ř. s. rozhodovat. Jde tedy o návrh nepřípustný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než jej odmítnout. Za této situace nebylo ani namístě odstraňovat další vady podání, tedy nezaplacení soudního poplatku a neprokázané právní zastoupení stěžovatele.

[6] Uvedený závěr v žádném případě nemůže být pro stěžovatele překvapivý, neboť ke shodnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl již v usnesení ze dne 11. 7. 2012, č. j. 2 As 105/2012 - 7, kterým Nejvyšší správní soud rozhodoval o návrhu stěžovatele v naprosto shodném, pouze aktualizovaném znění a se stejnými „argumenty“ jako v nyní posuzovaném případě. Na uvedeném závěru nic nemůže změnit ani nesouhlas stěžovatele s již ustáleným výkladem Nejvyššího správního soudu ohledně určení místní příslušnosti Městského soudu v Praze v řízeních směřujících proti rozhodnutím České advokátní komory, obsaženým mj. právě i v cit. rozsudku č. j. 2 As 38/2012 - 50, neboť ani nyní posuzovaný (v minulosti opakovaně předkládaný) návrh stěžovatele, jenž představuje směsici stěžovatelových příkazů či pokynů a argumentů pohybujících se na samotné hranici srozumitelnosti, nepřesvědčil Nejvyšší správní soud, že by měl svůj právní názor změnit. Pokud stěžovatel krajskému soudu vytýká, že svým nesprávným poučením o možnosti podat kasační stížnost a tedy případný přezkum „toliko protahuje zahájené řízení“, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že je to naopak stěžovatel, kdo nepřeberným množstvím svých podání a procesních návrhů (velmi často totožného znění) činěných před krajskými soudy, resp. Nejvyšším správním soudem oddaluje meritorní řešení sporů, a spíše tak prokazuje, že jejich motivem je pouhé opětovné vyvolávání a vedení sporů, nikoliv ochrana práv stěžovatele.

[7] V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta prvá s. ř. s. bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu